

handlowego i nawigacyjnego między Polską a Danją, podpisanego w Warszawie dnia 22 marca 1924 r.

Art. 2. Wykonanie niniejszej ustawy poleca się Ministrowi Spraw Zagranicznych, wykonanie zaś postanowień niniejszego traktatu—właściwym ministrom.

Art. 3. Ustawa niniejsza obowiązuje z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *S. Wojciechowski*

Prezes Rady Ministrów: w z. *Z. Hübner*

Minister Spraw Zagranicznych: *Al. Skrzyński*

719.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U s t a w a

z dnia 31 lipca 1924 r.

o wprowadzeniu niektórych zmian w ustawie z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych.

Art. 1. Dozwala się gminom wiejskim b. zaboru rosyjskiego pobrać w drugim półroczu 1924 r. na pokrycie niedoborów budżetowych samoistny podatek z gruntów, przemysłu, handlu i budynków, opodatkowanych na rzecz gminy.

Ogólna suma tego podatku nie może w każdej gminie przewyższać deficytu rzeczywistego w budżecie gminnym na rok 1924, ani nie może być wyższa od sumy złotych równej ilości morgów, zaś w województwach: nowogródzkim, poleskim, wileńskim i wołyńskim, jakoteż w powiatach: białostockim, bielskim, grodzieńskim, sokólskim i wołkowyskim województwa białostockiego—ilości dziesięcin, opodatkowanych na rzecz gminy.

Ogólna suma samoistnego podatku podlega podziałowi pomiędzy poszczególnych podatników w stosunku do przypadającego na każdego z nich zasadniczego podatku gruntowego, względnie ceny świadectw przemysłowych i handlowych lub podatku budynkowego (rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 r.—Dz. U. R. P. № 51).

Art. 2. Znosi się postanowienie art. 7 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. № 94, poz. 747) odnośnie do poboru i wymiaru podatku od lokali w gminach wiejskich b. zaboru rosyjskiego.

Pobrany na zasadzie art. 7 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. № 94, poz. 747) podatek od lokali będzie zaliczony na poczet podatku, ustanowionego w art. 1 ustawy niniejszej.

Prawo poboru przez gminę m. Lwowa i Krakowa samoistnego podatku spożywczego od tych arty-

kułów, które w dniu 1 lipca 1923 r. były obłożone miejskim podatkiem linjowym, a nie są obciążone państwowym podatkiem od spożycia i zużycia, względnie produkcji, wygasa ostatecznie dopiero z dniem 31 grudnia 1925 r.

Art. 3. Wymiar i pobór podatku wojewódzkiego od obrotu trunkami w wyszynku i drobnej sprzedaży trunków (art. 25 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych—Dz. U. R. P. № 94, poz. 747) dokonywany będzie przez organa skarbowe łącznie z podatkiem przemysłowym.

Przepisy wykonawcze określą sposób zeznania obrotu przez płatników.

Art. 4. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 5. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *S. Wojciechowski*

Prezes Rady Ministrów

i Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Z. Hübner*

720.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U s t a w a

z dnia 31 lipca 1924 r.

w przedmiocie zmiany niektórych przepisów o opłatach stemplowych i komunalnych.

Art. 1. Stawkę opłat stemplowych od przeniesienia tytułu własności nieruchomości, przewidzianą w wysokości 60/o:

- dla obszaru b. dzielnicy rosyjskiej w art. 4 i 6 (punkcie a) ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 73 poz. 498), względnie w art. 11 dekretu № 446 Prezesa Tymczasowej Komisji Rządzącej Litwy Środkowej z dnia 27 grudnia 1921 r. (Dz. Urz. T. K. Litwy Środkowej № 1 z 1922 r.),
- dla obszaru województw poznańskiego i pomorskiego w § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 14 października 1922 r. (Dz. U. R. P. № 90 poz. 845),
- dla obszaru b. dzielnicy austriackiej w art. 11 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 73 poz. 498),
- dla obszaru górnośląskiej części województwa śląskiego w art. 1 § 1 ustawy śląskiej z dnia 21 listopada 1922 r. (Dz. U. Śl. № 35 poz. 123), jak również przewidzianą w tymże przepisie w wysokości 100/o — obniża się na 40/o.

Art. 2. W ustępie 1 art. 13 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. № 94 poz. 747) „4⁰/o” zastępuje się przez „2⁰/o”.

Art. 3. Kwotę 500 marek, wymienioną w art. 5 p. 1 i w art. 14 p. 2 ustawy z dnia 28 października 1921 r. (Dz. U. R. P. № 92 poz. 676), określającą sumę rachunku i poświadczenia odbioru, wolną od opłaty stemplowej, a przerachowaną rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 28 kwietnia 1924 r. (Dz. U. R. P. № 36 poz. 392) na 1 zł., podwyższa się na 15 zł.

Art. 4. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Skarbu.

Art. 5. Ustawa niniejsza z wyłączeniem art. 2 wchodzi w życie w ciągu dni 7 od dnia ogłoszenia.

Art. 2 niniejszej ustawy wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1925 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *S. Wojciechowski*

Prezes Rady Ministrów

i Minister Skarbu: *W. Grabski*

721.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U s t a w a

z dnia 31 lipca 1924 r.

o pobieraniu od zaległości w podatkach bezpośrednich oraz w należnościach stemplowych kar za zwłokę, odsetek za odroczenie, tudzież kosztów egzekucyjnych.

Art. 1. Nieuiszczone z winy płatnika w terminie płatności państwowe podatki bezpośrednie wraz z dodatkami państwowymi, wymierzone opłaty stemplowe (należności stemplowe i bezpośrednie), oraz dodatki do tych podatków i opłat, pobierane na rzecz niepaństwowych związków prawa publicznego, uważa się za zaległości.

Art. 2. Od zaległości w podatkach gruntowych pobiera się karę za zwłokę w wysokości 1⁰/o miesięcznie, od zaległości zaś we wszystkich innych podatkach i opłatach (art. 1) pobiera się karę za zwłokę w wysokości 4⁰/o miesięcznie, poczynwszy od 15 dnia po upływie terminu płatności.

Art. 3. Od zaległości [(art. 1), których spłata została odroczone lub rozłożona na raty orzeczeniem właściwej władzy skarbowej, pobiera się tylko odsetki za odroczenie w wysokości 1⁰/o miesięcznie, poczynwszy od 15 dnia po upływie terminu płatności. Wyjątek stanowią:

a) odroczone, względnie rozłożone na raty zaległości podatku gruntowego, spadkowego

i od darowizn, od których to zaległości pobiera się odsetki za odroczenie w wysokości 1¹/₂⁰/o miesięcznie;

b) odroczone lub rozłożone na raty z powodu klęsk żywiołowych zaległości podatku gruntowego, od których nie pobiera się wcale odsetek.

Art. 4. Minister Skarbu może obniżyć wysokość kar za zwłokę (art. 2) do 1¹/₂⁰/o względnie 1⁰/o miesięcznie, jeżeli stwierdzone zostanie, że płatnik nie był w możności uiścić podatku w przepisany terminie.

Art. 5. Przy obliczaniu kar za zwłokę i odsetek za odroczenie (art. 2 — 4) miesiąc zaczęty liczy się za cały.

Art. 6. Kary za zwłokę i odsetki za odroczenie, przypadające od zaległości w daninach państwowych, pobiera się na rzecz Skarbu Państwa, od zaległości zaś, przypadających dla niepaństwowych związków prawa publicznego — na rzecz tych związków.

Art. 7. Na pokrycie kosztów przymusowego ściągnięcia (egzekucyjnych) pobiera się na rzecz Skarbu Państwa od płatników następujące osobne opłaty:

1) opłatę za pisemne wezwanie (upomnienie) płatnika do zapłaty zaległości, wynoszącą 1¹/₄⁰/o sumy zaległej, nie mniej niż 50 groszy, nie więcej niż 250 złotych;

2) opłatę za czynności organu egzekucyjnego, dokonane u płatnika w celu przymusowego ściągnięcia zaległości, wynoszącą 5⁰/o sumy zaległej, najmniej jednak 1 złoty;

3) koszty przeniesienia, zabezpieczenia, przechowania i przymusowej sprzedaży ruchomości, zajętych u płatnika w wysokości kwot, rzeczywiście wyłożonych.

Opłaty pod 2) nie będą ściągane, względnie w wypadku pobrania będą zaliczone na zaległość w razie późniejszego odroczenia lub rozłożenia spłaty na raty na skutek wniesionego w terminie podania.

Art. 8. Obowiązek płacenia kar za zwłokę i odsetek za odroczenie oraz kosztów przymusowego ściągania obciąża tego, kto w myśl obowiązujących ustaw odpowiada za uiszczenie należności skarbowych z ewentualnymi dodatkami.

Art. 9. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 10. Ustawa niniejsza obowiązuje od dnia 1 sierpnia 1924 r.

Z chwilą wejścia w życie niniejszej ustawy tracą moc ustawy i rozporządzenia dotychczas obowiązujące w przedmiotach, unormowanych niniejszą ustawą. Z tą chwilą tracą również moc obowiązującą rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1924 r. o podniesieniu stawek podatków bezpośrednich (Dz. U. R. P. № 16, poz. 151), z dnia 25 lutego 1924 r. o podwyższeniu drugiej zaliczki na poczet podatku majątkowego (Dz. U. R. P. № 20, poz. 212), z dnia 31 marca 1924 r. w sprawie pod-